

LATVIJAS REPUBLIKAS 12.SAEIMAS

Parlamentārās izmeklēšanas komisijas par Latvijas valsts rīcību, izvērtējot 2013.gada 21.novembrī Zolitūdē notikušās traģēdijas cēloņus un turpmākajām darbībām, kas veiktas normatīvo aktu un valsts pārvaldes un pašvaldību darbības sakārtošanā, lai nepieļautu līdzīgu traģēdiju atkārtošanos, kā arī par darbībām minētās traģēdijas seku novēršanā

sēdes

PROTOKOLS Nr.19

2015. gada 18. maijā

Rīgā, Saeimas ēkā Jēkaba ielā 11, Saeimas Sarkanajā zālē

Sēde sākas plkst. 10.00, beidzas plkst. 11.53.

Sēdi vada komisijas priekšsēdētājs **Ringolds Balodis**

Protokolē Saeimas deputāta Ringolda Baloža palīgs **Krišjānis Bebers**

Piedalās:

komisijas sekretārs **Ints Dālderis**;

Komisijas locekļi:

Aleksejs Loskutovs,

Kārlis Krēsliņš,

Artuss Kaimiņš,

Kārlis Seržants,

Juris Vectirāns,

Inguna Sudraba,

Mārtiņš Šics,

Zenta Tretjaka,

Igors Zujevs,

Labklājības ministrijas valsts sekretāre **Ieva Jaunzeme**;

Labklājības ministrijas Sociālās politikas plānošanas un attīstības departamenta vecākā eksperte **Ilze Kurme**;

Rīgas domes Labklājības departamenta direktore **Irēna Kondrāte**;

Rīgas domes Labklājības departamenta Veselības pārvaldes priekšniece, departamenta direktores vietniece **Inga Solovjova**;

Rīgas Sociālā dienesta vadītājs **Ervins Alksnis**;

12. Saeimas Sociālo un darba lietu komisijas priekšsēdētāja **Aija Barča**;
Fonda „Ziedot.lv” vadītāja **Rūta Dimanta**;
Fonda „Ziedot.lv” pārstāve **Līga Rube**;
Latvijas Sarkanā Krusta ģenerālsekretārs **Uldis Līkops**;
Romās Katoļu baznīcas kardināls **Jānis Francis Pujats**;
Invalīdu un viņu draugu apvienības "Apeiron" valdes priekšsēdētājs **Ivars Balodis**;
Neatliekamās medicīniskās palīdzības dienesta Kvalitātes un personāla vadības departamenta vadītāja **Iveta Kalnīte**;
Neatliekamās medicīniskās palīdzības dienesta Katastrofu medicīnas gatavības plānošanas un koordinācijas nodaļas vadītāja **Olita Kravčenko**;
Latvijas Evaņģēliski luteriskās baznīcas Daugavpils bīskaps **Einārs Alpe**;
Latvijas Ugunsdzēsības asociācijas valdes priekšsēdētājs **Ilgvars Cēris**;
Nacionālās aizsardzības akadēmijas pārstāvis **Māris Aperāns**;
Nacionālās aizsardzības akadēmijas pārstāvis **Artūrs Oliņš**;
Vides aizsardzības un reģionālās attīstības ministrijas pārstāvis **Aivars Draudiņš**;
Vides aizsardzības un reģionālās attīstības ministrijas pārstāve **Ludmila Ivanova**;
Biedrības "Zolitūde 21/11" pārstāvis **Imants Burvis**;
Biedrības "Zolitūde 21/11" pārstāve **Regīna Ločmele – Luņova**;
Juristu biedrības prezidents **Aivars Borovkovs**.

Aicinātie, bet sēdē nepiedalījās:

Valsts policijas priekšnieka vietnieks, Galvenās kriminālpolicijas pārvaldes priekšnieks **Andrejs Grišins**;
Rīgas Tehniskās universitātes Darba un civilās aizsardzības katedras profesors **Vladimirs Jemeljanovs**.

DARBA KĀRTĪBA

1. Par nevalstisko organizāciju iesaisti ārkārtas situācijās sociālā atbalsta organizēšanā.
2. Par valsts un pašvaldību pabalstiem, kompensācijām un sociālajām garantijām ārkārtas situācijās.

Runātāji: Labklājības ministrijas valsts sekretāre Ieva Jaunzeme, Rīgas domes Labklājības departamenta direktore Irēna Kondrāte, Rīgas domes Labklājības departamenta Veselības pārvaldes priekšniece, Departamenta direktora vietniece Inga Solovjova, Rīgas domes Sociālā dienesta vadītājs Ervins Alksnis, Sociālo un darba lietu komisijas priekšsēdētāja Aija Barča, Romas katoļu baznīcas kardināls Jānis Francis Pujats, Latvijas Evaņģēliski luteriskās baznīcas Rīgas iecirkņa prāvests Kristis Kalniņš, Ziedot.lv vadītāja Rūta Dimanta, Ziedot.lv pārstāve Līga Rube, Latvijas Sarkanā Krusta ģenerālsekretārs Uldis Līkops, Invalīdu biedrības "Apeirons" valdes priekšsēdētājs Ivars Balodis

R. Balodis atklāj sēdi.

R. Dimanta stāsta, ka labdarības organizācijas palīdz tajās situācijās, kad valsts un pašvaldību atbalsts ir neesošs vai nepietiekams, kā tas arī bijis Zolitūdes gadījumā. Labdarības organizāciju sniegtā palīdzība traģēdijā cietušajiem izpaudās divos veidos. Pirmkārt, uz vietas, sniedzot psiholoģisko palīdzību, izdalot pārtiku, segas un citas lietas. Šo palīdzību sniedza Latvijas Sarkanā krusta, Krīzes un konsultāciju centra „Skalbes” un citu nevalstisko organizāciju brīvprātīgie. Psiholoģiskā palīdzība tika sniegta visa gada garumā, iesaistoties arī „SOS” bērnu ciematiem. Otrkārt, finansiālais atbalsts. Kopumā bojāgājušo tuviniekiem un cietušajiem tika nodrošināts atbalsts divu miljonu eiro apmērā, kas sevī ietvēra naudas pabalstus, naudas depozītus nepilngadīgajiem, ārstniecības un rehabilitācijas izdevumu segšanu, kas nebija segti no valsts un pašvaldību finansējuma (ārvalstīs veiktās operācijas un medicīniskās konsultācijas). Ziedot.lv ziedojumu vākšanu uzsāka nākamajā dienā pēc traģēdijas, 22. novembrī pulksten 12.00., jo sabiedrība pauda lielu vēlmi palīdzēt traģēdijā cietušajiem. Organizācija ziedojumos saņēma aptuveni 1,4 miljonus eiro, līdz šim brīdim ir izlietoti aptuveni 1,2 miljoni, atlikušie 258 tūkstoši, saskaņā ar vienošanos starp Ziedot.lv un biedrību „Zolitūde 21/11” tiks novirzīti sociālo vajadzību risināšanai. Jau 25. novembrī tika izmaksāti pirmie pabalsti. Bojāgājušo ģimenes locekļi saņēma 6402 eiro. Pabalstu saņēmēji tika identificēti pēc Civillikuma mantojuma nodaļas noteikumiem. Tādu pašu pabalstu saņēma arī katrs smagāk cietušais. Viegļāk cietušie saņēma pabalstu 711 eiro apmērā. Nepilngadīgajiem, kuri traģēdijā zaudēja vienu vecāku (viens bērns traģēdijā zaudēja abus vecākus), no ziedojumiem tika izveidots pilngadības depozīts. Katrs cietušais glābējs saņēma pabalstu 8902 eiro apmērā. Palīdzība tika sniegta īsā laikā, ar pabalstu saņēmējiem katru dienu vidēji tika noslēgti 20 palīdzības līgumi. Ziedojumi tika saņemti no 20 dažādām valstīm. Norāda, ka sadarbība ar valsts un pašvaldību institūcijām bija laba. Atzīmē, ka ir grozīts likums „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli”, paredzot, ka ziedojumi tieši traģēdijā cietušajiem netiek aplikti ar šo nodokli, bet grozījumi neattiecas uz ziedojumiem kā tādiem. Traģēdijā cietušajiem valsts un pašvaldība piešķir pabalstus, bet šāds pienākums nav paredzēts normatīvajos aktos, šādi pabalsti netiks izmaksāti citos gadījumos.

I. Jaunzeme stāsta, ka 22. novembra rītā sanāca Labklājības ministrijas Krīzes grupa, kurā piedalījās visu atbildīgo departamentu pārstāvji. Notika sazināšanās ar Rīgas domes Labklājības departamenta, Sociālās integrācijas valsts aģentūras, Iekšlietu ministrijas, Nacionālā rehabilitācijas centra „Vaivari” un Ziedot.lv pārstāvjiem. Tika sagatavots rīcības plāns kā arī Ministru kabineta protokollēmums, ar kuru Labklājības ministrijai tika uzdots sagatavot visus Ministru kabineta dokumentus šajā sakarā. 23. novembrī, Rīgas domes telpās Baznīcas ielā, tika izveidota „vienas pieturas aģentūra”, kur katrā no kabinetiem tika izvietoti atbildīgo dienestu pārstāvji. Šajā vietā, sākot no pulksten 10.00 sāka ierasties cietušie. Iesniegumi dažādām institūcijām tika pieņemti uz vietas, lai cilvēkiem nebūtu jāiet uz vairākām vietām. Tāpat uz vietas tika sniegts

psiholoģiskais atbalsts. Ministrija sagatavoja dokumentus, lai savlaicīgi izmaksātu valdības piešķirtos pabalstus. Cietušo neizpratni izraisīja atšķirības starp Rīgas pilsētas un valsts piešķirto pabalstu apmēriem un piešķiršanas kārtību. Sociālo rehabilitāciju nodrošināja Sociālās integrācijas valsts aģentūra. Sociālās rehabilitācijas saņemšanai netika izvirzīti konkrēti kritēriji, „prom netika raidīts neviens”. Uz doto brīdi visi pabalsti, kas bija jāizmaksā, ir izmaksāti, trijiem bojāgājušajiem nebija radu. Atsevišķi bojāgājušo radnieki ir izbraukuši uz Krieviju, kas apgrūtināja pabalstu izmaksu, bet Latvijas vēstniecība Maskavā operatīvi sniedza ziņas par šiem cilvēkiem. Traģēdijas brīdī nebija iepriekš sagatavotas shēmas rīcībai šādos un līdzīgos gadījumos, bet tagad tāda ir izstrādāta. Norāda, ka gan šo shēmu, gan citus dokumentus, kuros fiksētas darbības uzreiz pēc traģēdijas var iesniegt komisijai.

I. Kondrāte stāsta, ka sākotnēji uz traģēdijas vietu devās krīžu centra „Skalbes” psihologi. Traģēdijas apmēriem kļūstot skaidriem, uz negadījuma vietu devās arī Rīgas domes Sociāla dienesta darbinieki. Norāda, ka 22. novembrī un pēcāk arī visu nākamo nedēļu, Labklājības departaments Baznīcas ielā, kā arī pats Sociālais dienests, strādāja diennakts režīmā. Tāpat diennakts režīma strādāja konsultatīvais tālrunis, kas ikdienā tiek nodrošināts, lai sniegtu informāciju par sociālajiem pakalpojumiem visiem pilsētas iedzīvotājiem. 22. novembra rītā tika sasaukta Krīzes grupa, tās pašas dienas pēcpusdienā, tika uzsākta pabalstu izmaksa 40 latu apmērā. Tie bija domāti personām, kas traģēdijas sakarā bija palikuši bez dokumentiem vai naudas līdzekļiem, piemēram, pazaudējot maku sabrukušā lielveikala teritorijā. 24. novembrī, pirmdienā Rīgas dome pieņēma lēmumu par trīs dažādu vienreizējo pabalstu izmaksu: 1) pabalsts līdz 1000 latiem, apbedīšanas izmaksu segšanai, principā pašvaldība sedza visus apbedīšanas izdevumus; 2) 10000 latu pabalsts, kas tika piešķirts bojāgājušo lauleņiem vai lejupējiem radniekiem (pabalsts tika piešķirts augšupējiem radniekiem, ja nebija iepriekšminēto); 3) pabalsts 5000 latu apmērā, kas tiek izmaksāts vēl aizvien, visām personām, kas pēc traģēdijas zaudēja darba spējas. Tika veikts darbs, lai pēc iespējas operatīvāk noskaidrotu, kuriem cilvēkiem ir nepieciešama steidzama ārkārtas sociālā palīdzība. Tas ir cilvēkiem, kas palikuši bez apgādniekiem (bērniem, sirmgalvjiem). Izmantojot elektronisko datubāzi, bija iespēja atrast tuviniekus tiem cilvēkiem, kas jau tika uzskatīti par bojāgājušiem. Lai noskaidrotu bojāgājušo vārdus, notika telefoniska sazināšanās ar Veselības ministriju un tikai tad tika sūtītas vēstules, jo konkrētajā brīdī bija nepieciešama operatīva rīcība, nevis dokumentu aprites prasību ievērošana. Tas ļāva operatīvi nodrošināt psiholoģisko palīdzību uz vietas, Valsts tiesu medicīnas ekspertīžu centrā. Tur darbojās gan „Skalbes”, gan Sociālā dienesta psihologi, kā arī Nacionālo bruņoto spēku psihologi. Atzīmē, ka lielu atbalstu sniedza Labklājības ministrija, piešķirot finansējumu sešu sociālo darbinieku algošanai, viena gada periodā. Šie darbinieki darbojās ar cietušo ģimenēm. Pabalstu izsniegšanai tika izveidota speciāla komisija, kura darbojas vēl aizvien. Tajā ir pārstāvji gan no Rīgas domē pārstāvētajām politiskajām partijām, gan speciālisti. Katrs pabalsta lūgums tiek vērtēts atsevišķi.

R. Ločmele–Luņova izsaka pateicību katram cilvēkam, kas ziedoja traģēdijā cietušajiem. Bez Ziedot.lv ziedojumus vāca arī fonds „Jaunā paaudze” ar kontu Rietumu bankā, Aizkraukles banka ar savu fondu, Rīgas dome ar speciāli izveidotu kontu, kā arī Pareizticīgo baznīca. Norāda, ka cietušo ir daudz, tāpēc lielās naudas summas, kas tika saziedotas un piešķirtas cietušajiem, nebija pārmērīgas. Saistībā ar I. Jaunzemes pausto, ka trim bojāgājušajiem nav radu, norāda, ka pēc biedrības rīcībā esošās informācijas, visiem bojāgājušajiem ir radi. Stāsta, ka biedrībai „Zolitūde 21/11” ir sadarbība ar biedrību Norvēģijā, kas apvieno A. Breivīka terorakta upurus. No šīs biedrības tika iegūta informācija par to, kā palīdzība tika sniegta Norvēģijā. Vispirms

valsts apzināja visus traģēdijas upuru radniekus, tika nozīmēti cilvēki, kas katrā Norvēģijas rajonā meklēja bojāgājušo radniekus. Par valsts naudu, nākamās četras nedēļas nogales pēc traģēdijas, tika organizētas cietušo un psihologu tikšanās. Ceturtajā reizē tika organizēts cietušo un psihologu brauciens uz Ūtejas salu, kur notika terorakts, jo psihologi ir norādījuši, ka, lai izsērotu ģimenes locekļu zaudējumu, cietušajiem ir jādodas uz salu. Valsts lūdza Norvēģijas Sarkanajam Krustam palīdzību un Sarkanais Krusts nozīmēja cilvēkus, kuri palīdzēja Breivīka upuru radniem izveidot biedrību. Biedrību vada Sarkanā krusta darbinieks. Darbs nenotika tikai Oslo, bet visā valstī. Uzsver, ka Latvijas valstij nākotnē ir jāparedz mehānisms, kā palīdzēt cietušajiem pašorganizēties. Uzsver, ka, lai arī tas ir ļoti labi, ka lielāko daļu no palīdzības nodrošināja sabiedrības ziedojumi, tomēr tas, ka to neizdarīja valsts, ir „nenormāla prakse”.

I. Balodis norāda, ka gan jau uzbūvētajās ēkās, gan būvniecībā esošās, netiek ievērotas pieejamas vide normas. Ir jāpievērš uzmanība sociālo un ārstniecības iestāžu pieejamībai. Likumdošanas ceļā ir jārisina jautājumi saistībā ar invalīdu evakuāciju, piemēram, kā nodrošināt cilvēku ar dzirdes vai redzes traucējumiem evakuāciju. Risinot šos jautājumus, obligāti ir jāpieaicina nevalstiskās organizācijas, jo tām ir praktisks redzējums uz šīm lietām.

J. Pujats pauž viedokli, ka sabiedrības morāles pagrimums un neticība Dievam ietekmē visas dzīves sfēras, tajā skaitā būvniecības kvalitāti.

E. Alpe uzsver, ka baznīcai, šādos gadījumos ir jāiet pie cilvēkiem un jābūt blakus.

U. Likops pauž cerību, ka līdzīgai traģēdijai atkārtoties, valsts un pašvaldības būs spējīgas sniegt lielāku atbalstu. Aicina traģēdijā bojāgājušo radniekiem un cietušajiem „neplēst brūces”, jo ar 21. novembra notikumiem viņiem būs jāsadzīvo visu atlikušo mūžu.

A. Borovkovs norāda, ka gadījumos, kad sabiedrības interesēs ir svarīgi atklāt informāciju, fizisko personu datu aizsardzības prasībām ir jāatkāpjas sabiedrības interešu priekšā. Zolitūdes traģēdija bija viens no šiem gadījumiem.

M.Šics norādot uz to, ka traģēdijas laikā, ar viņu, kā toreizējo Neatliekamās medicīniskās palīdzības dienesta direktora vietnieku katastrofu jautājumos, telefoniski sazinājās Rīgas domes Labklājības departamenta direktore I. Kondrāte. Lūdzot sniegt informāciju par traģēdijā bojāgājušajiem un cietušajiem, lai varētu sniegt palīdzību, kā arī, lai varētu sagatavoties Rīgas pilsētas ārkārtas situāciju komisijas sēdei un Rīgas domes vadība varētu sagatavoties valdības ārkārtas sēdei. I. Kondrāte paskaidroja, ka uz to brīdi, tika strādāts tikai ar plašsaziņas līdzekļos pieejamo informāciju. Tāpat viņa sniedza informāciju, ka ar Veselības ministrijas valsts sekretāru ir panākta vienošanās, ka šo informāciju drīkst sniegt bez rakstiskiem pieprasījumiem, bez jebkādas birokrātijas, visām institūcijām, kam tā ir nepieciešama savas darbības nodrošināšanai. Jautā, vai šāda veida informācija tika saņemta no vēl kādās valsts institūcijām? Lūdz apstiprināt, ka ir bijis šāds Veselības ministrijas valsts sekretāra norādījums, ka šādu informāciju drīkst sniegt uz mutvārdu pieprasījuma pamata.

I. Kondrāte stāsta, ka 22. novembrī telefoniski sazinājās ar Veselības ministrijas valsts sekretāru R. Muciņu, ar kuru, vispirms, mutiski vienojās, ka šāda informācija tiks sniegta. Pēc tam tika nosūtīta vēstule ar lūgumu ļaut saņemt informāciju, uz ko tika saņemta R. Muciņa rakstiska atļauja, respektīvi, darbs jau bija sācies un tikai tad tika saņemta rakstveida atļauja. Bez Neatliekamās medicīniskās palīdzības dienesta, šo informāciju sniedza arī Valsts tiesu medicīnas ekspertīžu centrs un stacionāri. Visa informācija, kas tika saņemta no Veselības ministrijas pakļautības iestādēm, cirkulēja elektroniskajā sarakstē, un tika izmantota tikai ar palīdzības sniegšanu

nepieciešamajām vajadzībām. Darbu organizēšanu ievērojami apgrūtināja personu datu aizsardzības noteikumi, saziņā personas tika šifrētas (persona „a”, „b”).

R. Ločmele–Luņova norāda, ka cietušo biedrība jau no paša sākuma ir bijusi pret M. Šica sodīšanu, par to, ka viņš esot atklājis bojāgājušo vārdus. Viņa ir saņēmusi informāciju, ka Ministru kabinets nevar ietekmēt šo situāciju, jo M. Šics tika atbrīvots no amata citu iemeslu dēļ, nevis Zolitūdes traģēdijas dēļ.

E. Alksnis uzsver, ka šādās situācijās svarīga ir operatīva informācijas saņemšana. Zolitūdes gadījumā, pateicoties saņemtajai informācijai, vienam cienījama vecuma cilvēkam Bolderājā, aprūpe netika pārtraukta ne uz vienu dienu. Svarīgi bija apzināt cilvēkus, kuri palikuši bez aprūpes, dēļ tā, ka viņu aprūpētāji ir bojāgājuši vai ievainoti.

I. Burvis pauž viedokli, ka no visām iesaistītajām pusēm palīdzības sniegšanā, valsts vienīgā neizpildīja savus uzdevumus.

K. Krēsliņš norāda, ka ne tikai normatīvie akti, bet arī katra sabiedrības locekļa atbildība par savu rīcību, nodrošina kārtību.

R. Balodis jautā Labklājības ministrijas pārstāvēm, kādas mācības gūtas pēc traģēdijas?

I. Jaunzeme atbild, ka pastāvošie sociālās aizsardzības mehānismi nav domāti ārkārtas situācijām, bet ilgtermiņa darbībai. Bērni saņems apgādnieka zaudējuma pensiju, bet ievainotie, invaliditātes pensiju. Atzīmē, ka diemžēl, to cilvēku bērniem, kuri saņēma „aploksņu” algas, apgādnieka zaudējuma pensijas būs zemas. Pauž atbalstošu nostāju priekšlikumam, ka tiek pieņemts speciāls traģēdiju likums, kas paredzētu izmaksājamus pabalstus un kritērijus to saņemšanai, kā arī atrunātu jautājumus par personas datu aizsardzības prasību ievērošanu Zolitūdei līdzīgās situācijās. Šajos jautājumos būtu nepieciešama vienota valsts pieeja. Uzsver, ka ir jābūt stiprām pašvaldībām.

A. Borovkovs norāda, ka normatīvajos aktos datu aizsardzības aspekti jau ir atrunāti.

I. Dālderis aicina Labklājības ministriju caur Ministru kabinetu iniciēt jautājumu sakārtošanu saistībā ar datu aizsardzības prasībām ārkārtas situācijās. Pauž viedokli, ka pašvaldībām ir jābūt pietiekami lielām, lai varētu adekvāti organizēt ar būvniecību saistītus jautājumus, kā arī pietiekami efektīvi reaģēt uz ārkārtas situācijām.

K. Seržants norādot, ka laiku pa laikam notiek kāda traģēdija, jautā, vai normatīvi nevajadzētu noregulēt, kādos gadījumos valsts iesaistās ar savu palīdzību un kādā apmērā?

I. Jaunzeme atbild, ka šis jautājums ir jārisina politiski, tomēr pati kā ierēdne lūgs ministru apsvērt iespēju šo iniciatīvu virzīt Ministru kabinetā.

A. Kaimiņš norāda, uz Valsts kancelejas veidoto mājaslapu, kurā atspoguļots valsts finansiālais ieguldījums traģēdijas seku novēršanā. Viņaprāt, mājaslapa izmaksājusi 16 000 eiro. Kā kopējais valsts finansiālais ieguldījums seku likvidēšanai ir norādīti 4 200 000 eiro, no kuriem trešdaļu sastāda Ziedot.lv nauda. Tā vietā, lai reāli palīdzētu traģēdijā cietušajiem valsts tērē naudu birokrātijai.

R. Ločmele–Luņova uzsver, ka problēmu saistībā ar sociālās palīdzības sniegšanu bija daudz, tajā skaitā saistībā ar normatīvo aktu piemērošanu. Šīs problēmas atspoguļojas cietušo biedrības un Ministru prezidentes sanāksmju protokolos, kas ir pieejami Ministru kabineta mājaslapā. Aicina komisijas locekļus ar tiem iepazīties.

M. Šics uzdod vairākus jautājumus Neatliekamās medicīniskās palīdzības dienesta pārstāvei I. Kalnītei.

I. Kalnīte norāda, ka uz šiem jautājumiem tiks detalizēti atbildēti Neatliekamās medicīniskās palīdzības dienesta vēstulē parlamentārās izmeklēšanas komisijai.

A. Barča vērš uzmanību, ka Saeimā jau pašlaik tiek skatīti vairāki likumprojekti, kas saistīti ar sēdē apskatītajiem jautājumiem. Piemēram, Grozījumi Sociālo pakalpojumu un sociālās palīdzības likumā, Grozījumi Valsts sociālo pabalstu likumā, Psihologu likuma projekts. Aicina komisijas locekļus un nevalstiskās organizācijas sniegt

priekšlikumus šiem likumprojektiem. Norāda, ka Labklājības ministrija izolēti no pārējām ministrijām, nevar izstrādāt kvalitatīvus normatīvos aktus rīcībai ārkārtas situācijās. Šeit ir jādarbojas arī Pārresoru koordinācijas centram, kas pie normatīvā akta izstrādes ir spējīgs piesaistīt vairākas ministrijas. Tādēļ aicina izmeklēšanas komisiju šajos jautājumos vērsties tieši pie Pārresoru koordinācijas centra, kuram jāpiedalās pie tādu normatīvo aktu izstrādes, kur pārklājas ministriju darbības sfēras. Problēmas nav tika daudz normatīvo aktu kvalitātē, cik to pareizā piemērošanā.

R. Balodis norāda, ka Labklājības ministrijai ir administratīvais resurss, kura savukārt trūkst Saeimai, tajā skaitā izmeklēšanas komisijai. Tādēļ ministrijai būtu jābūt spējīgai izstrādāt normatīvos aktus šajā sakarā, protams, koordinējot savu darbību ar pārējām ministrijām. Saistībā ar to, ka Saeima pirmajā lasījumā ir pieņēmusi Grozījumus Parlamentārās izmeklēšanas komisiju likumā, kas paredz izmeklēšanas komisiju priekšlikumus novirzīt Saeimas atbildīgajām komisijām, atzīmē, ka Juridiskajā komisijā ir aktualizējies jautājums par to, ka izmeklēšanas komisiju priekšlikumi un secinājumi ir jānovirza arī citām institūcijām, ne tikai Saeimas komisijām. Pauž cerību, ka katram Zolitūdes traģēdijas parlamentārās izmeklēšanas komisijas secinājumam un priekšlikumam būs iespējams norādīt atbildīgo institūciju. Daļa no komisijas priekšlikumiem būs jāadresē Pārresoru koordinācijas centram.

M. Šics norāda, ka nav reāli pilnībā izvairīties no nelaimēm. Pēc statistikas Latvijā katrus divus gadus būs avārija ar vidēji 30 cietušajiem, katrus piecus gadus ar vidēji 50 cietušajiem, katrus desmit gadus ar vidēji 100 cietušajiem. Tāpēc ir jābūt pastāvīgai gatavībai reaģēt uz šādām nelaimēm, un no iepriekšējām traģēdijām ir jāmacās.

R. Ločmele–Luņova cietušo vārdā izsaka pateicību reliģiskajām organizācijām, kas sniedza atbalstu traģēdijas gadadienas piemiņas pasākuma organizēšanā. Izsaka šaubas, ka Pārresoru koordinācijas centrs rīkosies pats uz savu iniciatīvu, lai pēc traģēdijas gūtās mācības atspoguļotu normatīvajos aktos.

E. Alpe norāda, ka visiem traģēdijā cietušajiem bija un ir nepieciešama palīdzība.

A. Kaimiņš izsaka pateicību visiem komisijas locekļiem par ieguldīto darbu.

M. Šics atsauc savu priekšlikumu rīkot vēl komisijas sēdes, jo informāciju var iegūt caur jautājumiem atbildīgajām institūcijām.

R. Balodis informē, ka (kā jau komisija iepriekš bija vienojusies) šī bija pēdējā izmeklēšanas komisijas sēde, kurā tiek uzklauti liecinieki un atbildīgo institūciju pārstāvji. Plānots, ka nākamās komisijas sēdes varētu notikt augustā, lai apstiprinātu komisijas secinājumus un priekšlikumus, un septembra pirmajā plenārsēdē varētu tikt nolāsīts komisijas galaziņojums. Komisijas locekļiem vajadzētu individuāli iesniegt savus secinājumus un priekšlikumus, lai tos savlaicīgi varētu iekļaut galaziņojumā.

R. Balodis pasludina sēdi par slēgtu.

Komisijas priekšsēdētājs R. Balodis

Komisijas sekretārs I. Dālderis